

[Finansministeren.]

pct. er for lavt, vi må op på de 50 pct. mindst for at komme disse problemer i nogen grad til livs — for det kan kun blive i nogen grad, der er jo andre ting, der også skal laves. Det har vi altså ikke kunnet få medhold i. Tværtimod møder vi en enig front imod det forslag, der her er fremsat.

Det er rigtigt, som hr. Ømann sagde, at forslaget er i virkeligheden meget beskedent. Jeg havde også fået et vist indtryk af under samrådene, at vi var kommet langt, at der var en opfattelse af, at finansministeren havde bøjet sig så vidt mod oppositionens synspunkter, at der var ret god mulighed for, at vi kunne nå til et forlig. Men min opfattelse er nu den, at det ville man ikke, simpelt hen, man ville ikke have det forlig.

Vi har haft det sådan tidligere i skatteudvalget under den forrige regering, da hr. Stetter var formand for udvalget, som han ledede på en udmærket måde, at når vi nogenlunde vidste, hvordan den politiske situation var i udvalget, og kendte partiernes standpunkter, så sad vi ikke og forhalede forhandlingerne med at stille en umådelig masse spørgsmål. Nu er det selvfølgelig ikke alle medlemmer af skatteudvalget, der er lige kyndige, og der kan være nogle, der har behov for at få svar på spørgsmål, som andre måske ikke har problemer med, men det, der er sket i udvalget, kan i hvert fald ikke betegnes på den måde, at der ikke har været åbnet for forhandlingerne. Jeg har også forstået det sådan, at det indrømmer man. Man kunne snarere sige, at det, der er sket både i arbejdet med dette lovforslag og med arveafgiftsforslaget, er jo, at finansministeren virkelig er gået ind på de tanker, som man har præsenteret ham for i udvalget, og det har selvfølgelig gjort, at arbejdet måske har taget lidt mere tid, end det ellers ville tage. Det er jo ingen kunst at afvise en forhandling og derved afkorte udvalgsarbejdet ganske væsentligt.

Jeg kommer til noget her, som jeg har lyst til at sige, måske lidt skarpt. Hvad var det, der skete sidste år, da man forhøjede procenten fra 30 til 40, og hvor Erhvervenes Fællesudvalg om Skattespørgsmål også henvendte sig til den daværende regering og til det daværende folketingsudvalg? Fik vi dengang nedsat et udvalg med erhvervsre-

præsentanter, som dybtgående skulle se på disse ting? Fik vi overhovedet en rimelig forhandling i udvalget på grundlag af det, som erhvervenes skatteudvalg kom med? Ja, den tidligere regering og de tre partier VKR må jo have ment, at de gav Erhvervenes Fællesudvalg om Skattespørgsmål en rimelig behandling. Men det, der i virkeligheden skete, var jo en total afvisning, en total afvisning af det, der kom fra erhvervslivet, da man satte denne skat op fra 30 til 40 pct. Der var ikke tale om nogen forhandling. Der var heller ikke tale om nogen forhandling med os om de 50 pct. Her må jeg lige indskyde i en parentes, at for fast ejendom er der jo ikke den stigning, der svarer til forhøjelsen fra 40 til 50 pct., det ved jo alle, som har med den lovgivning at gøre, der har man stort set opretholdt den hidtidige procent.

Det, som for mig står som noget meget væsentligt i det, der i dag ligger på bordet her i folketinget, og som man skal tage stilling til, er, at medens den tidligere konservative finansminister totalt afviste at give erhvervslivet medhold i, at der var behov for en særlig regel, hvis en ejendom blev solgt i forbindelse med, at virksomheden flyttede, så er der taget hensyn hertil denne gang. Den socialdemokratiske finansminister gav allerede ved førstebehandlingen udtryk for, at det var en af de ting, der interesserede ham; det var i et svar til hr. Hans Lund, den socialdemokratiske ordfører. Det er da også på mit eget initiativ, at udvalget har fået et ændringsforslag om en henstandsordning; det er ikke noget, der kom fra udvalget.

Den socialdemokratiske finansminister gennemfører nu det, som erhvervslivet har bedt om, hvis man sælger en virksomhed f. eks. for at flytte uden for byen, det kan også være i forbindelse med egnsudvikling, eller det kan være en landmand; der sælger, fordi han af forskellige grunde vil flytte, måske fordi han skal have en større ejendom. Det kan dreje sig om den unge landmand, der måske har virket i 20 år og så siger: nu kan jeg klare noget større, så nu sælger jeg, og så skal jeg have en bedre ejendom, en dyrere ejendom. Gjorde den forrige regering noget ved det, da man forhøjede procenten fra 30 til 40, da spørgsmålet blev